

Kind speciaal, met mayonaise

In het park bukt Sanne zich om de riem van Koko los te maken. Meteen rent hij met zijn korte pootjes het grasveld op.

'Zie je dat?', zegt Sanne. 'Hij wil zo snel mogelijk bij mij uit de buurt zijn.'

'Is het weer zo ver?', vraagt haar moeder.

Koko voelt het als het niet goed met Sanne gaat. Het lijkt wel of hij daar niet goed tegen kan. Ze heeft hetzelfde met Tonic, de pony waar ze op rijdt. Tonic heeft Sanne zelfs een keer uit het zadel gegooid toen ze zich verdrietig voelde. Dieren zijn alles voor Sanne. Daarom wil ze ook dierenarts worden. Op de een of andere manier begrijpen ze elkaar. Ze zijn niet zoals mensen die vaak zo ingewikkeld doen.

'Wat is er dan gebeurd?', vraagt haar moeder.

'Vanmorgen zag ik net zo'n taxibusje rijden als toen ... je weet wel.'

Vroeger zat Sanne op een speciale school. Elke ochtend werd ze met een busje opgehaald. Vaak begon het pesten dan al meteen. De meeste chauffeurs deden er niks tegen. Eén chauffeur was wel aardig, een vrouw. Op een ochtend toen Sanne weer niet mee wilde, stapte de vrouw uit. Ze knielde op de stoep voor haar huis neer. 'Wil je alsjeblieft mee, Sanne?' Daar moest ze om lachen. Maar verder was het niet leuk. Op school was ze bang voor de kinderen uit haar klas. Ze zal nooit vergeten hoe een jongen over de tafeltjes begon te lopen. Daarna klom hij door het raam naar buiten. Even later kwam hij door de deur weer terug. Hij kreeg ruzie met de juf en schopte een raam kapot.

'Niet verdrietig zijn, Sanne', zegt haar moeder. 'Die tijd van dat busje is voorbij.'

Gelukkig wel, denkt Sanne. Ze zit nu op een gewone school, een kleine school in een dorp vlakbij. Daar zou ze nooit meer weg willen. Met iedereen uit de klas kan ze goed opschieten. Ze heeft ook iemand die haar begeleidt, Inge. Met haar praat ze elke week over dingen die belangrijk voor haar zijn. Maar toch heeft ze soms van die buien dat ze het liefst in een hoekje van haar kamer wegkruipt. Alleen met haar knuffels en dieren, zoals de opgezette havik die haar beschermt.

'Waar is Koko gebleven?', vraagt haar moeder.

Sanne wijst in de richting van de struiken. 'Hij heeft vast weer iets geroken. Ik ga hem wel even halen.' Ze loopt op een drafje weg.

'Koko!', roept ze. 'Koko!'

Ze wringt zich tussen de dichte struiken door. Een eindje verder ziet ze hem. Hij snuffelt aan iets wat op de grond ligt. Als ze dichterbij komt, ontdekt Sanne dat het een dood egeltje is.

'We moeten hem begraven', mompelt ze in zichzelf.

Sanne raapt een dikke tak op. Op haar hurken begint ze een gat in de grond te maken. Opeens houdt ze geschrokken op. Daar zijn ze weer, die nare stemmen in haar hoofd. Ze doet haar handen tegen haar oren, alsof dat helpt. De stemmen maken haar bang. Wat willen ze van haar? Ze dacht dat ze ervan af was, maar nu zijn ze weer teruggekomen. Het lijkt of ze zich in de grond hadden verstopt. Wegvluchten helpt niet, weet ze. Ze blijven in haar hoofd rondspoken totdat ze er genoeg van hebben. Ze moet er tegen vechten, maar dat is moeilijk als je bang bent.

'Ga weg', zegt ze.

Ze gaat staan en zwaait met de stok in het rond.

'Donder op!', schreeuwt ze. 'Ik ben niet meer bang voor jullie!'

Ze stopt even. Het is stil in haar hoofd. Zijn ze weg? Ik heb ze weggejaagd, denkt ze, helemaal zelf. Met een glimlach op haar gezicht smijt ze de tak weg.

Koko dribbelt kwispelend op haar af en gaat vlak voor haar zitten.
'Gek hondje', zegt ze. 'Voel je dat het weer goed is?' Ze tilt Koko op. 'Kom, we gaan naar huis.'

Als ze met Koko aan de riem naar de uitgang van het park lopen, slaat haar moeder plotseling een arm om haar heen. 'Ik ben trots op je.'

'Omdat ik die stemmen heb weggejaagd?'

Haar moeder kijkt opzij. 'Gewoon om wie je bent.'

Sanne weet niet precies wat ze bedoelt. Ze heeft veel fantasie en houdt van toneelspelen. Soms verzint ze dat ze een dolfijnenbassin in huis heeft of een paardenstal in de tuin. Vaak droomt ze weg bij haar werelddoos waarin ze voorwerpen uit verschillende landen heeft verzameld. Zou ze dat bedoelen? Of bedoelt mam dat ze met haar knuffels of opgezette dieren praat?

Ze steken de weg over bij de uitgang van het park. Een eindje verder komen ze langs een snackbar. Koko trekt aan de riem. Hij wil eigenlijk wel naar binnen. 'Weet je wat?', zegt Sannes moeder. 'Laten we iets lekkers kopen, om te vieren dat jij die stemmen hebt weggejaagd.'

'Ik heb best trek', zegt Sanne.

'Wat wil je?'

Sanne denkt even na. 'Doe mij maar een patat speciaal', antwoordt ze dan.

'Goed, patat speciaal voor een kind speciaal.'

'Mét mayonaise', zegt Sanne.

